17. 4. 2024

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Know-how a jeho pojmové znaky

Spory týkající se ochrany know-how jsou relativně často řešeny jak soudní cestou, tak i prostřednictvím mediace jakožto metody alternativního (mimosoudního) řešení sporů. V takovém případě se hovoří o tzv. IP mediaci, což je mediace specializující se na řešení sporů v oblasti duševního vlastnictví. Know-how je institutem práva duševního vlastnictví, který se vyznačuje tím, že pro poskytnutí právní ochrany není vyžadován žádný formální postup směřující k zajištění této ochrany.

Tímto se know-how odlišuje od jiných institutů práva duševního vlastnictví, kde je poskytnutí právní ochrany podmíněno určitými formálními kroky, mezi které se řadí zejména podání přihlášky, uhrazení určitého poplatku nebo také zápis do veřejného rejstříku (typicky jsou takto chráněny například patenty, užitné vzory nebo průmyslové vzory atd.).

Charakteristickým rysem know-how je pak neomezená doba ochrany.[1] Uvedené skutečnosti mají za následek, že ne vždy je laické veřejnosti zcela zřejmé, co se pod know-how rozumí, co pod něj lze podřadit, a co již nikoliv. S tím pak souvisí i skutečnost, že mnohé spory týkající se know-how jsou mnohdy částečně zapříčiněny i neporozuměním pojmu know-how a jeho nesprávným výkladem a aplikací.

Pro know-how je typické, že se jedná o poznatky, zkušenosti, případně i o výsledky tvůrčí činnosti, které buď nesplňují podmínky právní úpravy pro formální ochranu, nebo se jedná o poznatky, zkušenosti či výsledky tvůrčí činnosti, které nejsou za účelem ochrany registrovány formální cestou. Přesto se jedná o hodnoty nehmotného charakteru, které mají pro určitý subjekt a jeho činnost stěžejní význam.[2] I z tohoto důvodu mají subjekty zájem know-how chránit a jsou ochotny o něj dokonce vést spor. Cílem příspěvku je poskytnout srozumitelné vymezení know-how a jeho pojmových znaků. Příspěvek je určen primárně pro subjekty, které mají zájem chránit své know-how či jiné formy duševního vlastnictví, nicméně nemají zcela jasno v tom, co přesně know-how musí splňovat, aby mohlo být jako know-how chráněno. Nesprávné chápání pojmu know-how totiž může mít mnohdy vliv i na samotný výsledek sporu, který je v konkrétní věci veden.

S pojmem know-how se lze v běžné praxi, a to zejména v praxi hospodářské, setkat velmi často.[3] Původně pochází z USA a v běžné řeči začal být užíván roku 1943.[4] Do českého jazyka bývá někdy překládán jako „vědět jak," nicméně obvykle se lze setkat spíše s termínem „know-how."[5] Lze však konstatovat, že pojem know-how je pojmem legislativně právním, který tvoří součást logické soustavy právního řádu, pro který je charakteristické, že se sám o sobě stává jedním z předmětů zkoumání ze strany právní vědy.[6] Stejně tak v případě, že je výraz „know-how" užíván v právních předpisech České republiky, není vždy zcela jasné, jak jej chápat a co vše je možné pod tento pojem podřadit.[7]

V systematice práva duševního vlastnictví se know-how řadí k předmětům práva, které jsou obdobou průmyslových práv. Charakteristickým rysem know-how je především skutečnost, že se jedná o nehmotnou věc, která má však zpravidla určitou majetkovou hodnotu. Dalším specifickým znakem, který je s pojmem know-how jednoznačně spjat, je skutečnost, že know-how sice může, ale zároveň nemusí být výsledkem tvořivé činnosti.[8]

Definice pojmu know-how

V kontextu snahy o vymezení pojmu know-how je nutné nejprve uvést, že právní předpisy tento termín obvykle nevymezují, a to navzdory skutečnosti, že v celé řadě právních předpisů, ale i mezinárodních smluv je tento pojem běžně používán.[9] Výjimkou z uvedeného je v českém právu§ 17 odst. 1 zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen jako „zákon o oceňování majetku“), kde je know-how vymezeno jako „výrobně technické a obchodní poznatky.“[10] Velmi podobně pak know-how vymezuje i zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu.[11] Další výjimkou z uvedeného pravidla jsou pak předpisy, které se vztahují k úpravě poměrů v hospodářském prostředí. Zejména se jedná o zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon o ochraně hospodářské soutěže“).[12] Tyto předpisy však neformulují vlastní definice, ale pouze přebírají definici, která pochází z evropského práva.[13] Příkladem je tak třeba úprava blokových výjimek, kde je know-how vymezeno jako „soubor technických informací, které jsou tajné, podstatné a vhodnou formou identifikovatelné.“[14] Je tudíž patrné, že obě definice se poměrně zásadně liší, přičemž významná odlišnost spočívá zejména v tom, že zatímco definice převzaté z evropského práva chápou know-how jako něco, co je tajné, zákon o oceňování majetku o tajnosti jako definičním znaku know-how nehovoří.

Na základě definice převzaté z evropského práva identifikovat tři základní definiční znaky know-how, které tato definice zohledňuje. Jedná se o to, že know-how je: tajné, podstatné a zároveň identifikovatelné. Pod tím, že je know-how tajné, se rozumí skutečnost, že soubor informací, který tvoří know-how ve svém konkrétním složení nebo pořadí, není všeobecně známý a není ani snadno dostupný. To znamená, že určitou část hodnoty know-how tvoří i samotná skutečnost, že má organizace či jedinec náskok před ostatními, kteří takovým know-how v dané oblasti nedisponují. Stejně tak je součástí hodnoty zisk, který je získán tím, že bylo určité know-how zprostředkováno jinému uživateli na základě smlouvy o užívání know-how. Vyjádření, že know-how je tajné, by však nemělo znamenat, že jeho jednotlivé složky jsou absolutně nedostupné a neznámé.[15]

Další charakteristikou know-how je pak skutečnost, že se jedná o informace, které jsou podstatné. To znamená, že součástí know-how jsou informace, které mají značný význam pro celý proces výroby nebo poskytování určité služby, popř. pro vývoj výrobků či služeb, které jsou poskytovány. Jinak řečeno, součást know-how netvoří informace, jejichž význam je minimální (tj. jsou nedůležité). Informace, které tvoří know-how, musí totiž vždy přinášet nějaký užitek, který odůvodňuje přesvědčení, že zlepšuje soutěžní postavení na trhu toho, kdo je držitelem oprávnění k tomuto know-how.[16]

Třetím charakteristickým rysem know-how je jeho identifikovatelnost. Ta znamená, že know-how musí být buď popsáno, nebo zaznamenáno tak, aby bylo možné ověřit, že skutečně naplňuje požadavky tajnosti a podstatnosti. Uživatel oprávnění k tomuto know-how přitom nesmí být nezákonným způsobem omezován při využívání svých vlastních technologií, což musí ze záznamů o know-how rovněž vyplývat. Identifikovatelné je například takové know-how, které je upraveno ve smlouvě anebo ve speciálním dokumentu. Postačuje však, aby bylo zaznamenáno i jinou vhodnou formou, přičemž písemná podoba záznamu není zcela nezbytná, lze ji nahradit i jinou formou záznamu know-how.[17]

Žádný právní předpis v České republice však nevymezuje pojem know-how v obecné rovině, definice jsou vždy koncipovány jen pro určitý účel, resp. určitý zákon
a jím upravené činnosti. Z tohoto důvodu je nutné vycházet také z definic, které jsou uvedeny v odborné literatuře. Definice, které poskytuje odborná literatura, se od sebe navzájem leckdy poměrně zásadně liší, protože každý autor může představit svoji vlastní definici, která vychází z toho, jak autor chápe pojem know-how, někdy je tak know-how chápáno velmi široce, někdy může být

naopak chápáno až příliš úzce. Níže je tudíž představeno hned několik definic know-how od různých autorů, přičemž je každopádně nutné vycházet z toho, že úplné a zcela přesné vymezení toho, co se rozumí pod pojmem know-how, patrně není možné.[18]

Boháček, který definuje know-how v rámci právnického slovníku, například uvádí, že *„know-how (jak na to, vědět jak) označuje nepatentované poznatky výrobně-technické, organizační, obchodní, receptury a jiné, vyplývající ze zkušenosti.“*[19] V této definici je mimo jiné odkazováno na evropské předpisy, které know-how upravují a vyžadují, aby know-how bylo určitým přínosem či hodnotou, stejně tak je zmíněn požadavek na to, aby know-how bylo alespoň relativně utajené a aby bylo možné jej jasně odlišit a identifikovat od jiných nehmotných statků.[20] Boháček tedy know-how chápe především jako poznatky, které mají původ v praxi a ve zkušenostech, popř. ve vlastních pokusech.[21]

Podobným způsobem pak know-how definuje rovněž Jakl, který tvrdí, že se pod tímto termínem rozumí „psané i nepsané, výrobní, obchodní i jiné zkušenosti.“[22] Autor však dále dodává, že do know-how se nezahrnují takové znalosti, zkušenosti, poznatky a informace, které jsou předmětem průmyslově právní ochrany. Vedle toho Jakl zmiňuje, že dle jeho názoru pod pojmem know-how se spíše než výsledky nějaké formy tvůrčí činnosti rozumí *„dlouholeté zkušenosti s optimálním průběhem určitého procesu, technologie nebo receptury apod.“*[23]

Z výše uvedeného je pak již zřejmé, že některé definice know-how se od sebe navzájem poměrně zásadně odlišují. Předně je třeba uvést, že například Čada[24] pod pojmem know-how chápe výsledky tvůrčí činnosti, naopak Jakl[25] zastává názor, že se nejedná o tvůrčí činnost, ale o určité vyzkoušené a lety prověřené zkušenosti a znalosti. Zde je tudíž zřejmé, že při výkladu pojmu know-how bude vždy do určité míry záležet i na tom, jaká definice bude zvolena. Výčet definic, se kterými se lze v české právní teorii setkat, však tímto zdaleka není úplný.

Hajn například zmiňuje definici, která tvrdí, že pod pojmem know-how lze rozumět *„soubor výrobních, technických, technologických a jiných poznatků a dovedností, které vedou k racionálnějšímu nebo efektivnějšímu vyřešení určitého problému a jsou podnikatelsky využitelné.“*[26] Vedle toho stojí za zmínku rovněž definice, kterou nabízí švýcarský profesor Julian Mahari, která se od definic předcházejících v řadě aspektů výrazně odlišuje. Ten chápe pojem know-how jako „jeden z rozhodujících faktorů úspěšnosti v konkurenčním boji a očekává, že v budoucnu se stane burzovně přístupným zbožím jako cenné papíry nebo suroviny, bude pozvednuto na nejdůležitější místo z pohledu nedotknutelnosti majetku a stane se neuralgickým bodem v průběhu zhodnocování každého podniku s výraznou orientací na budoucnost.“[27] Za účelem úplného pojednání o rozmanitosti definic know-how nelze opomenout ani skutečnost, že s ohledem na absenci jednoznačné a obecně platné legální definice se pojmem v minulosti zabývaly i české soudy, tudíž poznatky o tom, co se rozumí pod pojmem know-how, lze čerpat i z judikatury. Například Vrchní soud v Praze ve svém usnesení, sp. zn. 7 Cmo 209/2005-44 ze dne 2. 1. 2005 konstatoval, že pod pojmem *„know-how se zpravidla rozumějí výrobně technické, organizační, obchodní a jiné poznatky, které umožňují vytvořit takový výsledný produkt, který by bez nich být vytvořen nemohl, a které jsou v daném okamžiku a místě výjimečné.“*[28]

Pojmové znaky know-how

Základní znaky, které by know-how mělo splňovat, jsou zejména následující:

Předně se jedná o určitý nehmotný statek, který je vyjádřen ve formě, která umožňuje jeho vnímání a poznání. Pro know-how jako nehmotný statek je pak typické, že je možné, aby bylo současně i následně vnímáno, poznáno a také využíváno kdykoliv a kdekoliv, a to neomezeným počtem subjektů. Know-how přitom nemůže být nijak opotřebováváno v návaznosti na počet subjektů, které jej

využívají, popř. rozsah a četnost jeho využití, což je jedním z charakteristických znaků nehmotných statků. Jeho funkce se četností využití ani počtem uživatelů neoslabuje. Aby mohlo být know-how předmětem závazků, je nezbytné jej vyjádřit způsobem, který umožňuje jeho vnímání a poznání. Tím je vyjádřen požadavek na to, aby know-how bylo popsáno, zapsáno, popř. jinak zachyceno na hmotném substrátu (např. v podobě videa, hlasového záznamu, který jej opisuje apod.). Jinak řečeno, know-how musí být určité a tento znak vymezuje jeho určitost, která je dána právě tím, že je nějakým způsobem zachyceno a přesně formulováno.[29]

Tuto situaci ovšem do určité míry komplikuje fakt, že existují případy, kdy je know-how jen velmi těžko popsatelné, popř. dokonce i zaznamenatelné. V takovém případě je pak žádoucí, pokud je know-how někomu poskytováno, aby bylo upraveno ve smlouvě o technické pomoci, kdy se majitel know-how, popř. jeho pracovníci zaváží k poskytování osobní technické pomoci, jejímž prostřednictvím bude know-how zprostředkováno jiné osobě, která je k tomu oprávněna na základě smlouvy.[30]

Dalším pojmovým znakem know-how je skutečnost, že ho tvoří informace, poznatky, zkušenosti a vědomosti z různých – zejména hospodářských – oblastí. Může se tak jednat jak o znalosti z oblasti výroby, obchodu, služeb či ekonomiky, ale třeba i o znalosti v oblasti práva, sociologie nebo třeba v personalistice, pedagogice, ekologii apod.[31]

Takto jej však chápe aktuální moderní pojetí know-how, v minulosti se pod tímto termínem rozuměly výlučně jen výrobně-technické poznatky. V minulosti se také know-how velmi úzce spojovalo s efektivním využíváním patentů či vynálezů. To do značné míry platí dodnes, protože patent nebo vynález ani dnes leckdy není možné příliš efektivně využívat bez určitého know-how, které se s ním pojí (tj. zejména bez výrobních či technických znalostí a poznatků, které jsou základem pro další využití). Tyto znalosti pak bývají častokrát důležité i pro samotné poznání předmětu patentu (vynálezu) nebo třeba užitného vzoru. Současné pojetí však know-how s patenty, vynálezy ani užitnými vzory striktně nespojuje, know-how se totiž vyskytuje i ve zcela odlišných souvislostech a oblastech, tudíž je třeba na něj nahlížet i jako na poznatky, které mohou být i obchodního, ekonomického nebo jiného charakteru.[32] Tím se však vymezení know-how stává méně určitým, resp. je obtížnější přesně vymezit jeho pojmové znaky, protože se v jednotlivých oblastech mohou do určité míry lišit.

Za účelem specifikace vztahu mezi know-how a patentem či užitným vzorem je pak potřeba zmínit, že za know-how nebo užitný vzor se považuje i jakékoliv řešení, které by jinak splňovalo podmínku pro udělení patentu, popř. pro ochranu jako užitného vzoru, nicméně o tuto ochranu doposud nebylo požádáno. Jako know-how se pak takové řešení označuje až do dne, kdy dojde ke zveřejnění přihlášky, která byla podána k ochraně příslušného předmětu průmyslového práva. V této souvislosti je nutné mít na paměti, že mezi dnem podání přihlášky a dnem, kdy je zveřejněna, může uplynout poměrně dlouhá doba, za rozhodující moment je přitom považováno její uveřejnění.[33] Důvodem pro nepodání přihlášky k patentové ochraně či k ochraně užitných vzorů může být zejména fakt, že pokud není know-how nikde registrováno, tj. o know-how se tudíž vůbec nic neví, lze jej snáze utajit.[34]

Know-how vedle toho může být rovněž předmětem zlepšovacího návrhu, a to v případě, že se vztahuje k technickému, výrobnímu, provoznímu zdokonalení, případně k řešení problémů v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, popř. také v oblasti životního prostředí. Podmínkou, aby know-how mohlo být zlepšovacím návrhem, je rovněž skutečnost, že jeho majitelem je fyzická osoba, tedy zlepšovatel.[35]

Charakteristickým pojmovým znakem know-how v této souvislosti je i skutečnost, že není podstatné, zda bylo vytvořeno vlastní tvořivou duševní činností, nebo zda se jednalo o činnost netvořivou, kterou

může být typicky např. sběr a následné vyhodnocení dat. Disponovat lze však pouze takovým know-how, které určité osobě bezvýhradně patří, což již bývá v praxi často poměrně zásadním problémem, neboť řada osob se snaží disponovat know-how, které jim bezvýhradně nepatří. Typicky se může jednat o případy, kdy know-how například patří právnické osobě, který je zaměstnavatelem fyzické osoby, která určité poznatky a informace tvořící know-how získala v rámci pracovněprávního vztahu, nicméně následně se snaží s daným know-how disponovat.[36]

Dalším znakem know-how je skutečnost, že je pro svého uživatele nějakým způsobem užitečné, tedy že pro něj má podstatný význam. Ten, kdo know-how využívá, by totiž měl dosahovat lepších výsledků, přínosů a zlepšení výrobních procesů, popř. dochází ke zvýšení efektivity, než ten, kdo jej nevyužívá. V některých případech je dokonce možné, že bez know-how na určitý postup je dosažení výsledků buď přímo nemožné, nebo alespoň neefektivní. Samotná užitečnost know-how přitom může mít celou řadu různých projevů. Může například dojít k urychlení výroby, ke zkvalitnění výrobků nebo služeb, může se zrychlit distribuce, ale může se jednat také o efektivnější využití strojů a zařízení apod. Ve své podstatě by však uplatnění know-how mělo vždy vést k nějakému cíli, jakým je třeba zvýšení zisku, případně zlepšení životního prostředí, úspora materiálu, lepší pracovní podmínky pro zaměstnance apod.[37]

Dalším pojmovým znakem know-how je, že není obecně známé a ani dostupné. S tím souvisí i fakt, že know-how je často utvářeno prostřednictvím vlastní činnosti, vlastního poznání a zkušenosti, přičemž charakteristickým rysem know-how obvykle je i fakt, že se utváří po delší časové období. Leckdy je nutné za účelem vytvoření určitého know-how vynaložit i určité finanční prostředky. Tyto skutečnosti také odůvodňují ochranu před zneužitím know-how, která je poskytována tomu, kdo jej vytvořil.[38]

Důležité také je, že know-how má určitou hodnotu (cenu), lze jej tudíž ocenit a vyjádřit tak jeho hodnotu v penězích. Jedná se tedy o nehmotný statek, který lze ocenit či ohodnotit. Oceňování hodnoty know-how je obvykle poměrně složitým úkolem, u kterého je potřeba brát v úvahu i právní úpravu obsaženou v předpisech o účetnictví v daňových předpisech, ale i v zákoně o oceňování majetku.[39]

Vlastní hodnota know-how se pak odvozuje od skutečnosti, že know-how tvoří poznatky, zkušenosti a informace, které nejsou ani běžně známé a ani běžně dostupné. Zároveň je pro ně typické, že ten, kdo by je chtěl získat jinak než odkoupením know-how, by i tak musel na jeho získání vynaložit určité prostředky a rovněž čas a námahu. Zásadní vliv na určení hodnoty know-how má i jeho přínos pro zisk spojený s využitím tohoto know-how.[40]

Určování hodnoty know-how a tím i ceny, za kterou je možné získat oprávnění k užívání know-how, je tudíž závislé na celé řadě faktorů, které byly výše zmíněny. V hodnotě know-how se velmi výrazně odráží mimo jiné také skutečnost, že je know-how utajováno, a tudíž nevešlo ve všeobecnou známost, což by na cenu mělo zásadní negativní vliv.[41] Vliv na hodnotu know-how mají i procesy v organizaci, kdy každý takový proces, který vytváří nějakou přidanou hodnotu, zvyšuje také hodnotu know-how podnikatele.[42]

Dalším pojmovým znakem know-how je pak jeho využitelnost ze strany třetích osob. Postačující je přitom využití jednorázové, není nezbytné, aby třetí osoba mohla know-how využívat opětovně (což je podmínkou například v případě vynálezů či užitných vzorů). S tím pak souvisí skutečnost, že know-how je způsobilé být předmětem závazků. To pak znamená, že musí být také oddělitelné od toho, kdo jej vytvořil či získal. To se projevuje právě tak, že know-how může využívat třetí osoba, a to nezávisle na osobě, která jej vytvořila, popř. na osobě, která jej vlastní. S tím se pak pojí i fakt, že know-how je převoditelné. Z tohoto důvodu také nelze za know-how považovat schopnosti či zručnosti konkrétního člověka, které tuto charakteristiku nesplňují,[43] neboť je lze spíše označit za osobní schopnosti jednotlivce.[44]

V návaznosti na výše uvedené je pak potřeba zdůraznit další pojmový znak know-how, kterým je skutečnost, že je převoditelné. To také znamená, že know-how může být předmětem jak právních jednání, tak i závazků a smluv. V této souvislosti je však nutné zmínit, že disponovat lze jen tím know-how, které osobě, která s ním nakládá, patří.[45] Know-how se tak stává především předmětem občanskoprávních a obchodněprávních závazků, není ovšem neobvyklé, že stvoří také předmět vkladu do základního kapitálu kapitálových obchodních společností i družstev.[46]

Posledním pojmovým znakem know-how, který bývá v odborné literatuře uváděn, je skutečnost, že know-how není chráněno dle zvláštních právních předpisů. Zde je nutné konstatovat, že všechny výše uvedené pojmové znaky lze identifikovat také u jiných předmětů průmyslových práv, které se ovšem od know-how odlišují jednou zásadní skutečností. Jsou totiž chráněny podle zvláštních právních předpisů a v této souvislosti se také označují jiným způsobem. Příkladem jsou například užitné vzory, patenty, vynálezy apod. Z tohoto důvodu se pak jako know-how označují jen ty poznatky, zkušenosti a informace, které nejsou chráněny prostřednictvím jiných právních předpisů, které poskytují silnější právní ochranu, neboť se jedná o ochranu absolutní, zatímco v případě know-how se naopak jedná pouze o ochranu relativní, tedy slabší míru ochrany. S tím pak souvisí i fakt, že se pod know-how dá podřadit i řešení, které sice splňuje podmínky pro udělení patentu, popř. ochrany užitných vzorů, ale o tuto ochranu nebylo doposud požádáno.[47]

JUDr. PhDr. Melinda Vrajíková, LL.M., MBA

---

[1] ČADA, Karel. In. HORÁČEK, Roman, ČADA, Karel, HAJN, Petr. Práva k průmyslovému vlastnictví. 3., doplněné a přepracované vydání. V Praze: C. H. Beck, 2017. Academia iuris (C. H. Beck). ISBN 978-80-7400-655-5, s. 298.

[2] ČADA, Karel. In. HORÁČEK, Roman, ČADA, Karel, HAJN, Petr. Práva k průmyslovému vlastnictví. 3., doplněné a přepracované vydání. V Praze: C. H. Beck, 2017. Academia iuris (C. H. Beck). ISBN 978-80-7400-655-5, s. 298.

[3] HAJN, Petr. Když nevíme, jak právně vymezit „know-how“. Obchodněprávní revue. 2010, (11). ISSN 1803-6554, s. 313.

[4] MALÝ, Josef. Oceňování průmyslového vlastnictví: nové přístupy. Praha: C. H. Beck, 2007. ISBN 8071794643, s. 26.

[5] VOJČÍK, Peter. Teorie právní ochrany nehmotných statků. Brno: Václav Klemm - Vydavatelství a nakladatelství, 2016. ISBN 978-80-87713-16-7, s. 26.

[6] TELEC, Ivo. Pojmové znaky duševního vlastnictví. Praha: C. H. Beck, 2012. Právní praxe. ISBN 978-80-7400-425-4, s. 80.

[7] HAJN, Petr. Když nevíme, jak právně vymezit „know-how“. Obchodněprávní revue. 2010, (11). ISSN 1803-6554, s. 313.

[8] VOJČÍK, Peter. Teorie právní ochrany nehmotných statků. Brno: Václav Klemm - Vydavatelství a nakladatelství, 2016. ISBN 978-80-87713-16-7, s. 26.

[9] VOJČÍK, Peter. Teorie právní ochrany nehmotných statků. Brno: Václav Klemm - Vydavatelství a nakladatelství, 2016. ISBN 978-80-87713-16-7, s. 26.

[10] § 17 odst. 1 zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

[11] LAVRUSHIN, Konstantin. Know-how po rekodifikaci. E-pravo.cz [online]. 2016 [cit. 2024-03-13]. Dostupné z: https://www.epravo.cz/top/clanky/know-how-po-rekodifikaci-101436.html

[12] BOHÁČEK, Martin. In. JAKL, Ladislav. Nový občanský zákoník a práva k duševnímu vlastnictví. Praha: Metropolitan University Prague Press, 2014. ISBN 978-80-87956-01-4, s. 55.

[13] Jedná se konkrétně např. o nařízení EK 772/2004 ze dne 7. 4. 2004, které stanoví blokovou výjimku ze zákazu o neplatnosti dohod o poskytování technologií, ale také o další dokumenty.

[14] ČADA, Karel. In. HORÁČEK, Roman, ČADA, Karel, HAJN, Petr. Práva k průmyslovému vlastnictví. 3., doplněné a přepracované vydání. V Praze: C. H. Beck, 2017. Academia iuris (C. H. Beck). ISBN 978-80-7400-655-5, s. 305.

[15] ČADA, Karel. In. HORÁČEK, Roman, ČADA, Karel, HAJN, Petr. Práva k průmyslovému vlastnictví. 3., doplněné a přepracované vydání. V Praze: C. H. Beck, 2017. Academia iuris (C. H. Beck). ISBN 978-80-7400-655-5, s. 305.

[16] ČADA, Karel. In. HORÁČEK, Roman, ČADA, Karel, HAJN, Petr. Práva k průmyslovému vlastnictví. 3., doplněné a přepracované vydání. V Praze: C. H. Beck, 2017. Academia iuris (C. H. Beck). ISBN 978-80-7400-655-5, s. 305.

[17] ČADA, Karel. In. HORÁČEK, Roman, ČADA, Karel, HAJN, Petr. Práva k průmyslovému vlastnictví. 3., doplněné a přepracované vydání. V Praze: C. H. Beck, 2017. Academia iuris (C. H. Beck). ISBN 978-80-7400-655-5, s. 305.

[18] ČADA, Karel. Strategie průmyslového vlastnictví. Praha: Metropolitan University Prague Press, 2014. ISBN 978-80-86855-46-2, s. 193.

[19] BOHÁČEK, Martin In. HENDRYCH, Dušan. Právnický slovník. 3., podstatně rozš. vyd. V Praze: C. H. Beck, 2009. Beckovy odborné slovníky. ISBN 978-80-7400-059-1, heslo: know-how.

[20] BOHÁČEK, Martin In. HENDRYCH, Dušan. Právnický slovník. 3., podstatně rozš. vyd. V Praze: C. H. Beck, 2009. Beckovy odborné slovníky. ISBN 978-80-7400-059-1, heslo: know-how.

[21] BOHÁČEK, Martin In. JAKL, Ladislav a kol. Nový občanský zákoník a práva k duševnímu vlastnictví. Praha: Metropolitan University Prague Press, 2014. ISBN 978-80-87956-01-4, s. 56.

[22] JAKL, Ladislav. Národní, mezinárodní a regionální systémy ochrany průmyslového vlastnictví. 3. upravené a rozšířené vydání. Praha: Metropolitan University Prague Press, 2017. ISBN 978-80-87956-43-4, s. 94.

[23] JAKL, Ladislav. Národní, mezinárodní a regionální systémy ochrany průmyslového vlastnictví. 3. upravené a rozšířené vydání. Praha: Metropolitan University Prague Press, 2017. ISBN 978-80-87956-43-4, s. 94.

[24] ČADA, Karel. In. HORÁČEK, Roman, ČADA, Karel, HAJN, Petr. Práva k průmyslovému vlastnictví. 3., doplněné a přepracované vydání. V Praze: C. H. Beck, 2017. Academia iuris (C. H. Beck). ISBN 978-80-7400-655-5, s. 298.

[25] JAKL, Ladislav. Národní, mezinárodní a regionální systémy ochrany průmyslového vlastnictví. 3. upravené a rozšířené vydání. Praha: Metropolitan University Prague Press, 2017. ISBN 978-80-87956-43-4, s. 94.

[26] HAJN, Petr. Když nevíme, jak právně vymezit „know-how“. Obchodněprávní revue. 2010, (11). ISSN 1803-6554, s. 313.

[27] ČADA, Karel. In. HORÁČEK, Roman, ČADA, Karel, HAJN, Petr. Práva k průmyslovému vlastnictví. 3., doplněné a přepracované vydání. V Praze: C. H. Beck, 2017. Academia iuris (C. H. Beck). ISBN 978-80-7400-655-5, s. 305.

[28] Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 11. 2005, sp. zn. 7 Cmo 209/2005-44.

[29] VOJČÍK, Peter. Teorie právní ochrany nehmotných statků. Brno: Václav Klemm - Vydavatelství a nakladatelství, 2016. ISBN 978-80-87713-16-7, s. 26-27.

[30] JAKL, Ladislav. Národní, mezinárodní a regionální systémy ochrany průmyslového vlastnictví. 3. upravené a rozšířené vydání. Praha: Metropolitan University Prague Press, 2017. ISBN 978-80-87956-43-4, s. 94.

[31] ČADA, Karel. Strategie průmyslového vlastnictví. Praha: Metropolitan University Prague Press, 2014. ISBN 978-80-86855-46-2, s. 194.

[32] VOJČÍK, Peter. Teorie právní ochrany nehmotných statků. Brno: Václav Klemm - Vydavatelství a nakladatelství, 2016. ISBN 978-80-87713-16-7, s. 28-29.

[33] VOJČÍK, Peter. Teorie právní ochrany nehmotných statků. Brno: Václav Klemm - Vydavatelství a nakladatelství, 2016. ISBN 978-80-87713-16-7, s. 28-29.

[34] MALÝ, Josef. Oceňování průmyslového vlastnictví: nové přístupy. Praha: C. H. Beck, 2007. ISBN 8071794643, s. 31.

[35] JAKL, Ladislav. Národní, mezinárodní a regionální systémy ochrany průmyslového vlastnictví. 3. upravené a rozšířené vydání. Praha: Metropolitan University Prague Press, 2017. ISBN 978-80-87956-43-4, s. 97.

[36] VOJČÍK, Peter. Teorie právní ochrany nehmotných statků. Brno: Václav Klemm - Vydavatelství a nakladatelství, 2016. ISBN 978-80-87713-16-7, s. 29.

[37] VOJČÍK, Peter. Teorie právní ochrany nehmotných statků. Brno: Václav Klemm - Vydavatelství a nakladatelství, 2016. ISBN 978-80-87713-16-7, s. 29.

[38] VOJČÍK, Peter. Teorie právní ochrany nehmotných statků. Brno: Václav Klemm - Vydavatelství a nakladatelství, 2016. ISBN 978-80-87713-16-7, s. 30.

[39] VOJČÍK, Peter. Teorie právní ochrany nehmotných statků. Brno: Václav Klemm - Vydavatelství a nakladatelství, 2016. ISBN 978-80-87713-16-7, s. 30.

[40] ŘEZNÍČKOVÁ, Martina. Franchising: podnikání pod cizím jménem. 3. vyd. V Praze: C. H. Beck, 2009. Beckova edice právo a hospodářství. ISBN 978-80-7400-174-1, s. 61.

[41] LISSE, Luděk. Know-how v českém právním řádu. Právní rozhledy. 2003, (10). ISSN 1210-6410, s. 503.

[42] DVOŘÁKOVÁ, Zuzana. Řízení lidských zdrojů. v Praze: C. H. Beck, 2012. Beckova edice ekonomie. ISBN 8074003477, s. 298.

[43] VOJČÍK, Peter. Teorie právní ochrany nehmotných statků. Brno: Václav Klemm - Vydavatelství a nakladatelství, 2016. ISBN 978-80-87713-16-7, s. 31.

[44] LISSE, Luděk. Know-how v českém právním řádu. Právní rozhledy. 2003, (10). ISSN 1210-6410, s. 503.

[45] VOJČÍK, Peter. Teorie právní ochrany nehmotných statků. Brno: Václav Klemm - Vydavatelství a nakladatelství, 2016. ISBN 978-80-87713-16-7, s. 31.

[46] LISSE, Luděk. Know-how v českém právním řádu. Právní rozhledy. 2003, (10). ISSN 1210-6410, s. 503.

[47] VOJČÍK, Peter. Teorie právní ochrany nehmotných statků. Brno: Václav Klemm - Vydavatelství a nakladatelství, 2016. ISBN 978-80-87713-16-7, s. 31.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Lze sjednat kupní smlouvu s „utajenou“ kupní cenou?
- Novela stavebního zákona: přehled změn a dopadů do praxe po dokončení legislativního procesu
- Energetická náročnost budovy jako cenotvorný faktor
- Přechodná ustanovení novely stavebního zákona – co s vydaným závazným stanoviskem a JES?
- Koncentrace řízení v aktuální judikatuře Nejvyššího soudu
- Aktuální závěry ÚS a ESLP k právům biologického otce (První část – judikatura Ústavního soudu ČR)
- Podílové spoluvlastnictví manželů po rozsudku SDEU ve věci C-300/25 Duftošek
- Předkupní právo jako možná past
- Sleva z kupní ceny vadné nemovitosti podle aktuální judikatury Nejvyššího soudu
- Povinnosti transparentnosti podle AI Actu
- Když rodič nepředá dítě - náhradní péče a úhrada nákladů podle novely rodinného práva